אני חוזרת בתשובה

אמרתי לכם שאוכל פולני פיחס, גועל־נפש, משעמם וחסר־טעם? ככה אני אמרתי? אז אני חוזרת בי, ושיסלחו לי כל הפולנים שמאז שונאים אותי שינאת־מוות.

הסיפור הוא כזה. חבר הזמין אותי לארוחת־צהריים ואמר שיש לו רעיון ללכת למיסעדה נהדרת. נפגשנו והלכנו, ופיתאום הגענו לצומת הרחובות פרישמן והמלך ג'ורג' בתל־אביב. בצומת הזאת יש שתי מיסעדות. אחת יהודית־פולנית והשניה איטלקית. באופן טבעי פניתי שמאלה, לעבר המיסעדה האיטלקית. אבל החבר משך לי בשרוול ואמר „לא מותק. לא לשם." ניסיתי כמה תרגיל־התגוננות, אבל שום דבר לא עזר. הבחור גדל בבית פולני והגמר, כידוע, לא מחליף חברבורותיו בשביל בחורה רגילה כמוני.

נכנסנו למיסעדה. מה ששיכנע אותי להישאר היתה העובדה המרהימה שהמקום היה מלא לגמרי, ואני הייתי הכי־צעירה מכולם. לא מבזבזים רבר כזה. התיישבנו.

תיכף שמו לנו צלחת עם שלושה סלטים מגבול פולניה־רוסיה. סלט־צנון, סלט־כרוב וגזר מוחמץ. אחר־כך הגיעו שתי המנות הראשונות. דג מטיאס אלוהי, ברוטב משהו, ובלינצ'ס ממולא כבד ופיטריות מטוגנות עליו. החבר ראה את ההבעות שלי ושאל בניצחון: „טעים?" אבל אני, כמו כל יהודי הגון, קשה לי עם מחמאות ורק אמרתי לו: „נראה הלאה."

ההלאה היה בשבילי לשון אפויה ברוטב־פיטריות ובשבילו צלי־בקר ברוטב־ענבניות. התוספת היתה כרוב מבושל נהדר ופולושקה (בצקניות תפוחי־אדמה) — משהו מהסרטים. שתינו שתי כוסות חמיצת־סלק ואחר־כך שטרודל תפוחי־עץ ואגוזים, מעשה־ידיה של המומחית לעוגות, בת ה־84. שתי כוסות תה חם היו הסימן שאני יכולה כבר להירשם להתאחדות עולי פולניה והסביבה. החשבון: 12,500.

בגלל הבטן הכבדה והחלם שאוכל יהודי יכול להיות טוב על אמת. שכחנו להשאיר טיפ. אנחנו מתנצלים לפני המלצרים, אגב, אחד מהם הוא צפון־אפריקאי, השני הוא מג'מאייקה ומנהל־המיסעדה הוא ממצריים. כשמערבבים פולניה בג'מאייקה ובצפון־אפריקה — זה יוצא נהדר.

„הפלעצל", רחוב פרישמן 70, תל־אביב. כל הכבוד!

הוראות שימוש

כשביקשתי מכם לשלוח לי הצעות לריאטות למען קוראינו השמנים, תפשתם עצלנות איומה. חמישה מיכתבים הגיעו. רק כשראיתם שזה לא שבר אותי, לא גרם לי דיכאון ולא עירער את יסודותיי הבריאים, החלטתם להתיישב, לכתוב ולשלוח. תודה רבה לכם, אבל עכשיו מאוחר מדי. אתם תלמדו לשלוח מה שמבקשים מכם ומתי שמבקשים מכם. לא כל אחד יעשה כאן מה שהוא רוצה. במדור הזה אני הבלבוסטה.

אגב, בהזדמנות זאת אני מבקשת להוריע לכל הקוראים ששולחים אליי מיכתבים ומבקשים לפרסמם, כי לא אפרסם מיכתבים בלי שם ואפילו לא את אלה החתומים בראשי־תיבות. מי שמת־בייש לחתום בשמו המלא — הפסיד.

מסורת

מסורת היא אצל מישרד־החינוך, או ועדת־עציוני או מצב־האומה, או מישהו אחר — לתקוע לנו את הילדים הפרטיים ל־20 יום בתוך הבית. דווקא בימים קשים כמו הימים שלפני הפסח. אבל במקום לחפש אשמים, אנחנו נחפש שעשועים.

השעשועים הטובים ביותר, לפי דעתי, הם אותם שתופסים הרבה שעות. לא איזה סרט או הצגה שנגמרים אחרי שעה וחצי.

מפשלה למעדן

הנה מנה אחרונה שהמצאתי בעצמי לפני שבוע ועדיין לא נרגעתי מההערצה העצמית שהתפתחה בי מאז.

הכל התחיל במנה אחרונה רגילה, שהתכוונתי לעשות לכמה חברים שאיימו לבוא בערב: מנה המורכבת מקצפת, תות־שדה וליקר.

נכנסתי למיטבח ובתנועות אלגנטיות הוצאתי את המיקסר ממקום־מחבואו ואמרתי לילד להתחיל להקציף את השמנת המתוקה. רק אז ניגשתי למקרר, כדי להוציא ממנו את התותים ולטפל בהם. הסתבר שאין תותים. לא נעים לגלות שקניתי קילו תותים יפים ב־1,500 שקל ואחר־כך איבדתי אותם. אבל זה מה שהיה. השעה שבע, האורחים יבואו בתשע וכל מה שיש בבית זה קצפת משעממת. מה עושים? חיפוש בארונות־המיטבח, כמובן. מצאתי סרדינים — לא מתאים. לבבות ארטישוקים — לא מתאים. שעועית במיץ — לא מתאים. דקה לפני הייאוש מצאתי בונבוניירה שנקראת קוקוליניס. חטיפי־קוקוס מצופים בשוקולד — אפילו כשר לפסח.

אז שלוש־ארבע, ולעבודה:

תבנית עגולה של עוגה; שופכים לתוכה חצי מכמות הקצפת (הכמות היתה של שתי שקיות). על ריפור הקצפת שמתי את הקוקוליניס בצורה די צפופה, ועליהם שפכתי את שאר הקצפת.

כניסה דראמטית לפריזר. בתשע באו האורחים. בעשר שלפתי את העוגה הלבנה והקפואה, ופרסתי לכל אחד פרוסת־מעדן.

עד היום הם מלקקים את האצבעות ואני את האגו. תנסו את זה.

הפתעה לפורצים

כבן־אדם שבע־פריצות (ארבע במיספר), לעו־נג רב הוא לי להציג לפניכם את התריסים החדשים של חברת תריסול.

התריס החדש הנקרא סקוריט (יעני, ביטחון), עשוי ממוטות־פלדה, המחוברים למיסגרת־התריס ועליהם מורכבת רפפת־הפלסטיק. כך שלפורץ, השובר את תריס־הפלסטיק, מחכה הפתעה לא כל־כך נעימה.

מחברת תריסול הודיעו לי שמחיר הסקוריט הוא רק ב־20% יותר מאשר תריס רגיל. אם בתוספת של 20% אנחנו יכולים לעשות ברז לשוודרינו — ריינו.

רצ"ב תמונה של פורץ מדומה בעבודה — למען תבינו את העניין.

אמנים המופיעים בפארק־המים

מה שאנחנו (ילדיי ואני) נעשה בשבוע הבא, למשל, זה בילוי של יומיים שלמים בחיק התענוגות, ולצערי גם בחיק עור כמה עשרות אלפי ילדים והוריהם.

יום אחד נבלה במדינת־הילדים אשר בשטח הלונה־פארק של תל־אביב. תמורת כרטיס־כניסה הם מציעים קירקס, בימה מרכזית עם דני סנדרסון, להקות זמר ומחול ליצנים, סדנות־עבודה, הר־ שלג שיגיע ישר מהחרמון, גן־חיות, מיתקני הלונה־פארק הרגילים וכולי וכולי. אפשר לבלות שם מהבוקר ועד ל־6 בערב, ואם רגליי יחזיקו אותי — זה בדיוק מה שנעשה.

אני מניחה שאשה בגילי ובמצבי תצטרך יומיים של מנוחה אחרי מדינת־הילדים, ולכן רק בסוף־השבוע נתלבש על יום בילוי נוסף שיהיה, אם ירצה השם ומזג־האוויר, בפארק־המים של קיבוץ שפיים. שם הם מציעים לנו, מלבד בריכת־השחיה והגלשנים, גם הופעות של אמני הטלוויזיה של אחרי־הצהריים: מילי מירן, ציפי מור (דודלי), חנן גולדבלט ואושיק לוי (בלי סודות).

אני לא אדווח לכם בשבוע הבא איך זה היה, כי כבר עכשיו אני יודעת איך זה יהיה. זה יהיה סיוט להורים וכף לילדים. ככה זה בחיים. רציתם ילדים? תשלמו ואל תתלוננו!

פינת בן־יהודה

זה שיש עכשיו חופש־פסח זה לא פוטר אתכם מהמשך לימוד השפה העברית על בוריה. הנה חדשות האקדמיה בענייני ספורט, שעליהם כתבתי לפני שבועיים־שלושה. זאת לידיעת כל היהודים הכשרים למהדרין והבלתי־כשרים למהדרין, המשחקים בקבוצותינו.

ריבאונד — כדור ניתר

סלו־מושן — אט־נוע

הוראות: כתוב שלושה מישפטים שבתוכם תופיע המילה כדור ניתר ושלושה משפטים שבהם יופיע המושג אט־נוע. בהצלחה.

צפו להמשך.